

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobkyně: **Hřebenky Property Development s.r.o.**
sídlem Walterovo náměstí 329/3, Praha 5
zastoupena Mgr. Martinem Mládkem, advokátem
sídlem Ostrovní 2064/5, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**
sídlem Kloknerova 2295/26, Praha 4

za účasti: **Ing. Ilja Mráček, MBA**
bytem Na Hřebenkách 3157/4, Praha 5

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nevydání závazného stanoviska, jímž by bylo v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 5 ze dne 10. 1. 2018, č. j. č. j. MC05 2480/2018, potvrzeno nebo změněno závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 17. 5. 2019, č. j. MV-21476-7/PO-PRE-2018,

takto:

- I. **Připouští se** změna žaloby navržená žalobkyní v podání doručeném soudem dne 24. 8. 2020, již se žalobkyně domáhá určení, že zásah žalovaného byl nezákonný.
- II. **Žaloba se zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně je stavebníkem stavby „*Novostavba bytového domu – Rezidence Mlynářka*“, která byla umístěna a povolena rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „**stavební úřad I. stupně**“) ze dne 10. 1. 2018, č. j. MC05 2480/2018. Proti tomuto rozhodnutí podala řada účastníků, včetně osoby zúčastněné na řízení, odvolání. Podkladem prvostupňového rozhodnutí bylo mimo jiné souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy (dále jen „**dotčený orgán I. stupně**“) na úseku požární ochrany ze dne 10. 4. 2017, č. j. HSAA-3556-4/2017, (dále jen „**závazné stanovisko z roku 2017**“), proti němuž mimo jiné směřovaly odvolací námitky uplatněné v hlavním řízení před stavebními úřady. V průběhu odvolacího řízení však vyšlo najevo, že závazné stanovisko z roku 2017 bylo vydáno k jiné verzi požárně bezpečnostního řešení, než o němž rozhodoval stavební úřad I. stupně, a žalovaný jej z tohoto důvodu odmítl v odvolacím řízení přezkoumat postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu, respektive podle § 149 odst. 4 správního řádu ve znění do 31. 12. 2017 (jelikož od uvedeného data došlo pouze k přečíslování odstavců relevantních pro tento rozsudek, používá soud dále pro přehlednost jen označení § 149 odst. 5 a 6 správního řádu ve znění od 1. 1. 2018).
2. Žalobkyně na tuto procesní situaci reagovala tak, že si od dotčeného orgánu I. stupně opatřila nové souhlasné závazné stanovisko ze dne 17. 5. 2019, č. j. HSAA-5128-3/2019, (dále jen „**závazné stanovisko z roku 2019**“), které předložila v rámci odvolacího řízení Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „**odvolací stavební úřad**“). Toto závazné stanovisko se již mělo vztahovat k aktuálnímu požárně bezpečnostnímu řešení. Odvolací stavební úřad závazné stanovisko z roku 2019 postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu opětovně předložil žalovanému k potvrzení či změně. Žalovaný však odmítl potvrdit či změnit i toto závazné stanovisko, protože nebylo podkladem prvostupňového rozhodnutí. Právě v tomto postupu žalobkyně spatřuje nezákonný zásah, proti němuž brojí touto žalobou.
3. Odvolací stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 19. 6. 2020, č. j. MHMP 915558/2020, které nabylo právní moci v průběhu tohoto soudního řízení, prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, a to mimo jiné s pokynem, aby stavební úřad I. stupně v novém řízení zajistil odstranění vady spočívající v nedostatečném projednání požárně bezpečnostního řešení.

II. Žaloba a další podání žalobkyně

4. Žalobkyně se v žalobě nejprve zabývala aplikací § 4 odst. 9 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „**stavební zákon**“), dle něž lze přezkoumat závazného stanoviska provést jen ve lhůtách stanovených pro přezkumné řízení správním řádem. Žalobkyně uvedla, že § 4 odst. 9 stavebního zákona obsahuje zjevnou legislativní chybu, neboť odkazuje na postup podle § 149 odst. 4 správního řádu, ačkoliv po provedené novele došlo k posunu odstavců v daném paragrafu, a proces přezkumu závazných

stanovisek tedy upravují § 149 odst. 5 a 6 správního řádu. Dále je dle jejího názoru § 4 odst. 9 stavebního zákona vykládat tak, že se vztahuje pouze k přezkumnému řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu, nikoliv k přezkumu závazných stanovisek v rámci odvolacího řízení. Žalovaný tedy nemohl v projednávané věci odmítnout přezkum závazného stanoviska z roku 2019 s odkazem na uvedené ustanovení stavebního zákona.

5. Dále žalobkyně polemizovala s názorem žalovaného, že v rámci odvolacího stavebního řízení nelze doplnit nové prvostupňové závazné stanovisko, a to přezkoumat postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu. K tomu obsáhle odkazovala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 - 30. Žalovaný dle názoru žalobkyně judikaturu nerespektoval a svévolně odmítl závazné stanovisko z roku 2019 přezkoumat.
6. Dále žalobkyně polemizovala s výčtem údajných nedostatků závazného stanoviska z roku 2019, které bylo uvedeno v přípise žalovaného, jímž sdělil, že závazné stanovisko nepřezkoumá.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Podal obsáhlý výklad ustanovení § 4 odst. 9 stavebního zákona, které se na věc dle jeho názoru aplikuje a z něhož vyplývá, že po jednom roce od vydání prvostupňového závazného stanoviska nelze provést jeho přezkum v odvolacím řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu.
8. Žalovaný také uvedl, že dle jeho názoru nelze až v odvolacím řízení doplňovat prvostupňové závazné stanovisko, které odpovídá projektové dokumentaci. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 - 30, se dle žalovaného na projednávanou věc neuplatní, a to jednak kvůli změně právní úpravy, jednak proto, že v uvedené věci byla v odvolacím řízení zhojena chyba žadatele, nikoliv chyba správního orgánu. Žalovaný také hájil výtky, které proti závaznému stanovisku z roku 2019 uplatnil, ačkoliv je formálně vzato nepřezkoumával.
9. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž setrvala na své argumentaci prezentované již v žalobě. Navrhla také změnu žaloby na deklaratorní, a to s ohledem na skutečnost, že odvolací stavební řízení po podání žaloby skončilo.

IV. Připuštění změny žaloby

10. Soud předesílá, že výsledkem postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu je závazné stanovisko, které nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ani za osvědčení. Vydání závazného stanoviska se tedy nelze domáhat žalobou na ochranu před nečinností správního orgánu podle § 79 s. ř. s., a jediným prostředkem soudní ochrany je tedy subsidiární zásahová žaloba podle § 82 s. ř. s. Žalobkyně tedy k ochraně svých práv zvolila správní žalobní typ.
11. Jelikož však v průběhu řízení před soudem odvolací řízení vedené stavebním úřadem pravomocně skončilo, nutně skončil i tvrzený nezákonný zásah žalovaného spočívající v tom, že v návaznosti na uvedené odvolací řízení odmítl přezkoumat závazné stanovisko z roku 2019. Vůči ukončenému zásahu, jehož důsledky již netrvají, lze uplatnit jen deklaratorní zásahovou žalobu, a proto žalobkyně v podání ze dne 25. 8. 2020 navrhla příslušnou změnu žaloby. Soud prvním výrokem tohoto rozsudku změnu žaloby v souladu s § 95 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. připustil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 440/2019 - 18).

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud posoudil, zda je zásah žalovaného nezákonný, a vycházel přitom ze skutkového stavu, který zde byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas. V řízení nebylo nutné provádět dokazování nad rámec předloženého správního spisu, z něhož soud vychází, aniž by jej prováděl jako důkaz (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS; ze dne 12. 2. 2020, č. j. 10 Afs 393/2019 - 54, bod 29, a ze dne 23. 5. 2013, č. j. 1 Aps 2/2013 - 24, bod 13). Skutkové okolnosti věci jsou nadto mezi účastníky nesporné.
14. Žaloba není důvodná.
15. Žalovaný odmítl závazné stanovisko z roku 2019 potvrdit či změnit na základě dvou hlavních důvodů. Zaprvé takovému postupu dle jeho názoru bránilo ustanovení § 4 odst. 9 věty poslední stavebního zákona ve znění zákona č. 225/2017 Sb., dle něž nelze závazné stanovisko v rámci odvolacího řízení přezkoumat po uplynutí jednoho roku od jeho vydání. Zadruhé měl žalovaný za to, že jelikož závazné stanovisko z roku 2019 vůbec nesloužilo jako podklad prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, v odvolacím řízení je nelze přezkoumat za žádných okolností. Městský soud se těmito důvody žalovaného zabýval postupně.

K aplikaci § 4 odst. 9 věty poslední stavebního zákona

16. Mezi účastníky se zaprvé vede právní spor o interpretaci § 4 odst. 9 věty poslední stavebního zákona. Celý odstavec zní následovně: *„Nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu.“*
17. Předtím, než soud přistoupí k výkladu citovaného ustanovení, je třeba zmínit nepřesný odkaz na § 149 odst. 4 správního řádu, který však již od účinnosti novelizačního zákona č. 225/2017 Sb. žádný postup k přezkumu závazných stanovisek neobsahuje. V důsledku novely totiž došlo k přečíslování odstavců a dřívější ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu je nyní v nezměněném znění obsaženo v § 149 odst. 5 správního řádu. Odkaz na § 149 odst. 4 správního řádu v § 4 odst. 9 stavebního zákona tedy zcela zjevně představuje legislativně technickou chybu. Zákonodárce si při přijetí pozměňovacího návrhu obsahujícího § 4 odst. 9 stavebního zákona v novém znění zjevně nevšiml skutečnosti, že jiná část téže novely mění číslování odstavců v § 149 správního řádu. Dle názoru soudu však tato zjevná chyba není překážkou při interpretaci a aplikaci § 4 odst. 9 stavebního zákona, z jehož první věty explicitně vyplývá, že se vztahuje k přezkumu závazného stanoviska „v rámci odvolacího řízení“. Tento postup je upraven pouze v § 149 odst. 5 správního řádu v současném znění, a k němu je tedy také třeba vztáhnout § 4 odst. 9 stavebního zákona.
18. V druhé větě § 4 odst. 9 stavebního zákona zákonodárce do postupu v rámci odvolacího řízení, tedy řízení o řádném opravném prostředku, vnáší ustanovení o přezkumném řízení včetně lhůt. Přezkumné řízení představuje dozorcí opravný prostředek, jímž správní orgán

z úřední povinnosti zasahuje do již pravomocného rozhodnutí, a v § 96 správního řádu jsou proto pro zahájení přezkumného řízení stanoveny lhůty, jejichž účelem je ochrana důvěry jednotlivců v právní stav založený pravomocným rozhodnutím. Úmyslem zákonodárce zjevně bylo zakotvit stejnou míru právní jistoty i při přezkumu závazných stanovisek v rámci odvolacího řízení.

19. Městský soud tedy dospěl k závěru, že § 4 odst. 9 větu poslední stavebního zákona nelze interpretovat jinak, než že neumožňuje přezkum závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu po uplynutí lhůt podle § 96 správního řádu. Jednoznačnému znění textu daného ustanovení totiž nelze připsat žádný jiný význam. Pokud se mají „na postup nadřízeného orgánu [v rámci odvolacího řízení]“ přiměřeně použít „ustanovení o přezkumném řízení“ a zákonodárce jednoznačně upřesňuje, že se tato ustanovení mají aplikovat „včetně lhůt podle § 96 [správního řádu]“, jedná se o zjevný pokyn, aby k postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu nedocházelo poté, kdy uplyne lhůta jednoho roku od vydání prvostupňového závazného stanoviska (srov. § 96 odst. 1 správního řádu *in fine*). Shrnuto to znamená, že po uplynutí jednoho roku od vydání závazného stanoviska zákon neumožňuje jeho přezkum orgánem nadřízeným toho správního orgánu, který závazné stanovisko vydal, a tento nadřízený správní orgán nemůže zákonnost nebo správnost závazného stanoviska posuzovat a rovněž není oprávněn se k zákonnosti a správnosti závazného stanoviska jakkoliv vyjadřovat; v případě, že se odvolací správní orgán ve stavebním řízení obrátí na nadřízený správní orgán s žádostí o přezkum závazného stanoviska, přestože roční lhůta od jeho vydání uplynula, nadřízený správní orgán odvolacímu může pouze sdělit, že nemá pravomoc zákonnost a správnost závazného stanoviska posuzovat.
20. Nelze přijmout argumentaci žalobkyně, dle níž se § 4 odst. 9 věta poslední stavebního zákona vztahuje k přezkumnému řízení dle § 149 odst. 6 správního řádu. K tomu se totiž vztahuje § 4 odst. 10 stavebního zákona. Není tedy představitelné, že by zákonodárce pro přezkumné řízení zakotvil totéž pravidlo v odstavci 10 i v odstavci 9. Jednak by potom byla druhá věta odstavce 9 duplicitní a postrádala by samostatný normativní význam, jednak by takový výklad zcela odporoval systematické daného ustanovení, z něhož nade vši pochybnost vyplývá, že odstavec 9 se vztahuje k postupu v odvolacím řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu, nikoliv k přezkumnému řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu. Obecné soudy jsou podle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázány zákonem. Dle názoru městského soudu by bylo toto pravidlo porušeno, pokud by bylo ustanovení § 4 odst. 9 věty poslední stavebního zákona interpretováno ve zjevném rozporu s jeho jazykovým zněním i systematickým zařazením.
21. Městskému soudu je známo, že Ústavní soud v dosud neskončeném řízení sp. zn. Pl. ÚS 22/17 posuzuje návrh na zrušení daného ustanovení pro rozpor s ústavním pořádkem. Probíhající řízení o přezkumu souladu tohoto ustanovení s ústavním pořádkem, právě proto, že jde o jednoznačné znění zákona, není důvodem pro přerušování řízení.
22. Dále je třeba upozornit, že ustanovení § 4 odst. 9 stavebního zákona v nyní projednávané věci nemohlo být žalovaným vůbec aplikováno, a to s ohledem na přechodná ustanovení. Podle čl. II bodu 10 a 11 uvedeného zákona se totiž správní řízení i jiné postupy zahájené a pravomocně neskončené před nabytím účinnosti novely dokončí „podle dosavadních právních předpisů“. Je pravda, že uvedená přechodná ustanovení doslova stanoví, že podle dosavadních právních předpisů postupuje „stavební úřad“, a žalovaný stavebním úřadem

není. Podle smyslu a účelu je však třeba daná přechodná ustanovení vykládat tak, že se vztahují i na dotčené orgány v řízení vedeném podle stavebního zákona. Doslovný jazykový výklad by totiž vedl k absurdnímu a neproveditelnému závěru, že stavební úřad § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění novely aplikovat nemá, a je tedy povinen vždy věc předložit nadřízenému orgánu podle § 149 odst. 5 správního řádu, avšak dotčený orgán § 4 odst. 9 stavebního zákona v novém znění aplikovat musí a závazné stanovisko přezkoumat nesmí.

23. Stav, kdy v témže řízení totéž ustanovení procesní povahy buď je, nebo není aplikovatelné v závislosti na tom, který z orgánů zrovna rozhoduje, nemohl být úmyslem zákonodárce. Z judikatury vrcholných soudů vyplývá, že pokud by doslovný jazykový výklad zákonného ustanovení vedl k absurdním a prakticky neuskutečnitelným závěrům, je třeba upřednostnit teleologický výklad, který se řídí smyslem a účelem zákona (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 24/2006 - 98, a ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 Ads 9/2012 - 37). Proto je třeba přechodná ustanovení novelizačního zákona č. 225/2017 Sb. vyložit tak, že na řízení podle stavebního zákona zahájená před nabytím účinnosti této novely se vztahuje dosavadní právní úprava, a to bez ohledu na to, zda se jedná o postup stavebního úřadu, nebo dotčeného orgánu postupujícího podle stavebního zákona.
24. Novela č. 225/2017 Sb. v souladu se svým čl. LIV nabyla účinnosti dne 1. 1. 2018. Řízení v nyní projednávané věci bylo zahájeno podáním žádosti dne 20. 7. 2017, a tedy se na něj stavební zákon ve znění zákona č. 225/2017 Sb. neuplatní. Ustanovení § 4 odst. 9 věty poslední stavebního zákona tedy nebylo aplikovatelné, a nemohlo bránit přezkumu prvostupňového závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu.
25. I kdyby však § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění novely č. 225/2017 Sb. v nyní projednávané věci aplikován byl, přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu by v rozhodné době nebránil. Závazné stanovisko z roku 2019 bylo vydáno dne 17. 5. 2019. Odvolací stavební úřad je žalovanému předložil v rámci postupu podle § 149 odst. 5 stavebního zákona dne 28. 1. 2020 a žalovaný sdělil, že závazné stanovisko nepřezkoumá, přípisem ze dne 28. 4. 2020. Jednoroční lhůta podle § 96 odst. 1 tedy v době předložení věci žalovanému, ani v době, kdy žalovaný závazné stanovisko z roku 2019 odmítl přezkoumat, ještě *neuplynula*. Ustanovení § 4 odst. 9 stavebního zákona by tedy přezkumu závazného stanoviska z roku 2019 v době zásahu, proti němuž žaloba brojí, nebránilo, i kdyby bylo aplikovatelné.
26. Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že ustanovení § 4 odst. 9 stavebního zákona nemohlo představovat důvod, pro který žalovaný v nyní projednávané věci odmítl přezkoumat závazné stanovisko z roku 2019.

Potvrzení nebo změna závazného stanoviska předloženého až v odvolacím řízení

27. Zadruhé žalovaný tvrdil, že nemohl podle § 149 odst. 5 správního řádu v rámci odvolacího řízení přezkoumat závazné stanovisko z roku 2019, které vůbec nebylo podkladem prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu. Toto stanovisko bylo žalobkyní předloženo až v odvolacím řízení poté, co vyšlo najevo, že závazné stanovisko z roku 2017, z něhož vycházel stavební úřad I. stupně, se vztahovalo k neaktuální verzi požárně bezpečnostního řešení.
28. Otázkou, zda lze v případě, kdy bylo v I. stupni použito neaktuální závazné stanovisko, v rámci odvolacího řízení dodat nové závazné stanovisko dotčeného orgánu I. stupně, se

zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 As 208/2018 - 30, bodech 28 až 30. Uvedl, že je sice vadou řízení, pokud v prvostupňovém řízení není předloženo řádné závazné stanovisko dotčeného orgánu, tuto vadu však lze zhojit jeho předložením až v odvolacím řízení. Odvolací orgán má potom postupovat tak, že s novým závazným stanoviskem seznámí účastníky řízení, umožní jim k němu uplatnit námitky, a tyto námitky případně předloží nadřízenému dotčenému orgánu k potvrzení nebo změně nově doloženého závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu.

29. Dále se jeví, že totožný právní názor Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017 - 47, bodu 15, kde uvedl, že *„důvodem pro zrušení rozhodnutí nemůže být ani to, že revidovaná vyjádření a závazná stanoviska dotčených orgánů byla opatřena až v odvolacím řízení“*. Z právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sice bohužel nevyplývá skutkový stav v dané věci, z předchozího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2017, č. j. 45 A 21/2015 - 73, str. 11, se však jeví, že se jednalo o totožnou situaci jako ve věci nyní projednávané městským soudem, tedy že závazné stanovisko použité v prvostupňovém řízení bylo vydáno k neaktuální stavební dokumentaci a tato vada byla zhojena opatřením nového stanoviska v odvolacím řízení.
30. Uvedené dva rozsudky Nejvyššího správního soudu dle názoru městského soudu vedou k závěru, že žalobkyně a odvolací stavební úřad v nyní projednávané věci nejprve postupovaly správně. Když se v průběhu odvolacího řízení ukázalo, že závazné stanovisko z roku 2017, z něhož vycházel stavební úřad I. stupně, bylo vydáno k neaktuálnímu požárně bezpečnostnímu řešení, opatřila si žalobkyně od dotčeného orgánu I. stupně nové závazné stanovisko z roku 2019, které se již vztahovalo k aktuální verzi dokumentace. Odvolací stavební úřad následně postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou, když přípisem ze dne 13. 12. 2019 s nově předloženým závazným stanoviskem seznámil účastníky řízení. Čtyři odvolatelé se sice následně k závaznému stanovisku z roku 2019 vyjádřili v podání ze dne 15. 1. 2020, avšak uplatnili pouze procesní námitku, v rámci níž tvrdili, že nebylo možné v odvolacím řízení dodat nové stanovisko na základě nového požárně bezpečnostního řešení (v této námitce se odvolatelé mýlili, jak vyplývá z výše citované judikatury NSS).
31. Odvolací stavební úřad následně postupoval chybně, když závazné stanovisko z roku 2019 předložil žalovanému k přezkumu postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu. Jeho postup nebyl chybný proto, že by nově dodané závazné stanovisko pojmově nebylo možné v odvolacím řízení přezkoumat nadřízeným dotčeným orgánem, nýbrž proto, že odvolatelé k závaznému stanovisku z roku 2019 neuplatnili žádné věcné námitky. Omezili se jen na nedůvodnou námitku procesního charakteru, že nové závazné stanovisko nelze v odvolacím řízení použít, avšak s touto námitkou se měl vypořádat sám odvolací stavební úřad, neboť se nejedná o odbornou otázku požární bezpečnosti, kterou by měly řešit dotčené orgány. Odvolatelé sice uvedli, že žádají *„o přezkoumání stanoviska HZS“*, proti jeho obsahu ale nijak nebrojili. Jednalo se tedy o stejnou situaci, již se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 208/2018 - 30, v jehož bodu 30 se uvádí: *„Stěžovatel ve vyjádření ke stanovisku brojil nikoliv proti jeho obsahu, tedy věcné stránce posouzení, ale pouze proti procesní stránce věci. Nové stanovisko bylo soubhlasné, stejně jako stanovisko předchozí. Žalovaný tak nebyl povinen vyžádat přezkum stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem jen z toho důvodu, že bylo doplněno až v odvolacím řízení, aniž by byla namítána jeho nesprávnost. Úkolem přezkumu závazného stanoviska nadřízeným orgánem je vypořádání se s vytýkanými vadami a zjištění, zda v kontextu těchto námitek dané stanovisko ob stojí, nikoliv mechanické zopakování jeho závěrů.“*

32. Jelikož odvolatelé žádné konkrétní námitky vůči obsahu závazného stanoviska z roku 2019 neuplatnili, neměl odvolací stavební úřad postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu a věc předkládat žalovanému. Z toho vyplývá, že se žalovaný nemohl vůči žalobkyni dopustit nezákonného zásahu, když závazné stanovisko z roku 2019 odmítl přezkoumat. Ačkoliv tedy právní argumentace, o níž žalovaný svůj postup opřel, byla ve všech ohledech mylná, ve výsledku byl jeho postup souladný se zákonem. Jelikož je správní soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nalézací instancí, lze dospět k závěru, že k nezákonnému zásahu nedošlo, i na základě zcela jiných právních důvodů, než o které se žalovaný opíral ve vyjádření k žalobě, neboť platí princip *iura novit curia* (v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu by tomu bylo jinak, neboť by soud musel svůj přezkum zaměřit na odůvodnění správního rozhodnutí). Jelikož byl postup žalovaného zákonný, je třeba dospět k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Soud se nemohl zabývat žalobními tvrzeními týkajícími se věcných výhrad, které žalovaný uplatnil ve svém přípisu ze dne 28. 4. 2020 proti závaznému stanovisku z roku 2019. Žalovaný jednoznačně uvedl, že závazné stanovisko z roku 2019 nepřezkoumal a své výhrady uvádí jen pro úplnost. V každém případě však platí, že zákonnost závazného stanoviska z roku 2019 soud nemůže v tomto řízení přezkoumat. Mohl by je přezkoumat až v případném řízení o žalobě proti druhostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bude územní a stavební řízení končit.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Jelikož žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
35. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobkyně v nyní projednávané věci úspěšná nebyla a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a tedy právo na náhradu nákladů nemá ani jeden z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. září 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu